

Ануфрієва Т.М.,
методист
ДПТНЗ «Шосткинське ВПУ»

Я – українка!

Я завжди позиціонувала себе як українку, хоча дуже часто любов до рідного краю була неусвідомленою. Я народилась і виросла в Радянському Союзі, а в цій країні любити рідну землю дозволялося тільки на словах.

Відчуття нерозривного зв'язку з Україною я відчула після повернення з Казахстану, де працювала вчителем чотири роки. Опинившись знову в Шостці, я дала собі слово, що ніколи не покину рідні місця, бо моя батьківщина – тут.

Потім був вихід України зі складу СРСР (я голосувала за це на референдумі і ніколи не пожалкувала за своє рішення). Було неоднозначне ставлення до всього, що відбувалось в Україні: до політики, до політиків, до прийнятих законів, до економічних процесів... Я вголос обурювалась, внутрішньо протестувала, а часом і зневажала свою державу, свій народ, лінивий і недалекий...

...А потім відбувся Майдан, який відкинув усі мої вагання, наповнивши моє серце гордістю за Україну і за її народ, що виявився розумнішим і сміливішим за ним же обрану владу. У якийсь момент у мені буквально вибухнуло непереборне бажання бути українкою, наперекір усім перешкодам! Я віднайшла Батьківщину, якою прагну пишатись так само, як американці, німці чи французи пишаються своїми країнами. Багато моїх співвітчизників спокійно сприймають любов європейців до своїх країн і кепкують над національними почуттями українців, мовляв, Україна – бідна, погана...

Згодна: Україна за економічним і соціальним розвитком відстає від багатьох країн. Так давайте допоможемо їй подолати цю прірву! Кожен – на своєму маленькому місці, як це, до речі, робили і роблять громадяни тих розвинених країн, на які ми сьогодні задивляємось із заздрістю. І давайте відкинемо споживацьку думку на кшталт «нехай спочатку Україна перетвориться на сильну державу, а тоді ми й будемо її любити». Без особистих зусиль кожного з нас ні на що вона не перетвориться!

Батьківщина – це як мати, одна спільна, велика мати для всіх нас. Ну що ж, не дуже багата вона і не дуже щаслива. Поки що. Але ж наші особисті

неньки – маленькі мами наших родин – теж не найкрасивіші жінки на світі, і не найбагатші, і не нобелівські лауреати... І часто бувають втомленими, а іноді й просто безсилими. Від проблем, від важкої роботи та й просто від банальних хвороб. Але ж ми їх любимо! Давайте будемо відвертими до кінця: ми часто любимо навіть таких мам, які взагалі загубили себе у часі і просторі і навряд чи здатні повернутись до пристойного людського існування. А ми їх любимо! І даємо відсіч усім, хто намагається посміятись над нашими почуттями!

Так чому ж ми соромливо пасуємо перед хамами, які цинічно принижують нас і нашу Батьківщину?

Кто вправду любить родину свою,

Тому любовь глаза не затуманит,

То свысока глядетъ в чужом краю

На любящих иную даль не станет. –

так написав іще за радянських часів російський (між іншим!) поет Микола Дорізо, імовірно натякаючи на «великоруський» шовінізм.

Моя внутрішня гордість за Україну не соромить мене! Сьогодні я свідомо – кожної миті! – відчуваю себе громадянкою своєї держави. Мені «не в лом» прилюдно співати гімн України, носити жовто-блакитну стрічку, пишатись воїнами-учасниками АТО, знайомим-волонтером та своїми учнями, які цьому волонтерові допомагають. Я відчуваю себе громадянкою саме європейської країни. Це сформувалось якось непомітно, разом з бажанням поступати в буденному житті так, як чинить європеєць: бути охайною, чемною, поважати працю двірника і прибиральниці, переходити вулицю тільки на зелене світло, спокійно поводити себе в чергах...

Я бачу негаразди своєї держави, і мене це хвилює. Часто я відчуваю власну безпорадність, але в той же час маю рішучість змінювати на краще те, на що можу впливати. Сьогодні я цілеспрямовано шукаю шляхи вирішення проблемних ситуацій, які стосуються мене безпосередньо чи опосередковано: вибори, допомога воїнам АТО, облаштування разом із сусідами територій спільного користування. І чим більше я стараюсь для загального блага, тим більш близькою і рідною здається мені моя країна.

Один з моїх улюблених філософів стверджував: «Ми любимо те, у що вкладаємо свій труд». Раніше мене хвилювало коронне питання анти-

українців: «А за що любити Україну? Що вона мені дала? Ми – бідні, без пристойної роботи. У нас нема нормальних умов життя й відпочинку...» Список – безкінечний! Багато хто був свідком чи учасником подібних дискусій. Сьогодні я маю спокійну відповідь на цей закид: Україна – мій дім, іншої Батьківщини ні в мене, ні у вас немає. Я люблю Україну тому, що працюю на її благо. Як? Так, як це може робити будь-який рядовий мешканець будь-якої країни: беру посильну участь у громадському житті міста, щиро виховую власних і – в силу своєї професії – чужих дітей (а хтось – лікує чи годує), допомагаю, наскільки можу, ближнім своїм, поважаю себе і вас. Мої принципи і дії уже приносять мені хоч і невеликі, але гарні плоди. Так, я бачу, що інші держави більш благополучні від нашої України. Але зараз ця різниця спонукає мене не до чорної заздрості, а до спокійної роботи над собою і навколо себе. Я люблю Україну за ті можливості, які вона мені дала, а я – не полінувалась і скористалася.